

Boldogasszony Iskolanővérek

BIZALOM és BÁTORSÁG

A BOLDOGASSZONY ISKOLANŐVÉREK LAPJA

2021. TÉLI SZÁM

A TARTALOMBÓL:

- LEGYEN A KARÁCSONY A JELENLÉT ÜNNEPE!
- A HIVATÁS: GYÓGYÍTÁS ÉS A SZÍVEK ÁTMELEGÍTÉSE
- MÁRTA NŐVÉR A HÉTKÖZNAPOK LEKGYAKORLATÁRÓL
- AZ AJÁNDÉKRÓL: NŐVÉREK ÉS DIÁKUNK VALLANAK
- ZENE ÉS ÉRTÉKREND: BESZÉLGETÉS LÉGÁR PIROSKÁVAL
- KÖRÓZSÁK: SZERZETESNŐKÉNT A 20. SZÁZAD VIHARAIBAN

*„A bizonytalanság méretei mondatják velünk, hogy meg-
mentésünkhöz csodára szorulunk. Igaz, de ez a csoda már meg-
történt... Ez a csoda az, hogy Isten van, s eljött, el kellett jönnie
közénk... Ő a világ 'burka' is, és vele, benne mindaz, ami él, jó és
törékeny, szeretetre hajlik és boldog akar lenni; öröklétet követel
a szív. A teremtés. Öröklétet. Szent testvériséget.”*

Legyen a karácsony a jelenlét ünnepe!

Szűz Mária – szó szerint testestül-lelkestül – kilenc hónapon át volt jelen a testében emberré formálódó Jézus számára.

Szent József aggódó és gondoskodó nevelőapaként, családfőként volt jelen Jézus és Mária életében.

A Jézust körülvevő tanítványok érdeklődő, ám gyakran értetlenkedő, kétségek között hánykolódó és mégis – egyetlenegy kivételtől eltekintve – a halálhűséges követőként voltak jelen a küldetésükben.

Mi, keresztények – kétezer éves történelmünk során – bátor hitvallóként vagy újra és újra elbukó, esendő emberként voltunk és vagyunk jelen Földünk történelmében.

Egyik rokonom, amikor megkérdeztük tőle, mit szeretne karácsonyra kapni, általában csak azt válaszolta: „Békességet.”

Én a jelenlét kegyelmét kérem mindannyiunk számára. És akkor talán a szív mélyén szunnyadó és nagyon vágyott békességet ajándékozunk egymásnak.

Olyan jelenlétet kívánok, amelyben meghalljuk – minden külső és belső hangzavar ellenére – Isten suttogó hangját. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben megérezzük Isten gyengéd, gyógyító érintését. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben kicsírázik a szívünkben az irgalom, amelyben eszünkbe sem jut a szívéyeskedő képmutatás, és amelyben megadjuk a kiengesztelődés lehetőségét a másiknak és önmagunknak. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben képessé válunk együttérzéssel, ítélkezés nélkül meghallgatni azokat, akikről úgy véljük, még nálunk is gyarlóbbak. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben eszünkbe sem jut, hogy a másik esendőbb, mint mi, hiszen mindannyian ugyanazon Atya szeretett, ám törekény, ugyanakkor igencsak különböző gyermekei vagyunk. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben a belátás és józanság csendje hangosabb, mint a túlzó önérvényesítés indulatainak ricsaja. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben a felebarát nem csupán az általunk szórt abszolút igazságok hallgatójává és köteles elfogadójává degradálódik. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben képesek vagyunk megtisztelni egymást az őszinte érdeklődéssel. Olyan jelenlétet kívánok, amelyben az irigység, gyanakvás, a megfelelés és elvárás félelme és szorongása feloldódik – Isten kegyelméből és egymás iránti önzetlenségünk által.

Úgy hiszem, Jézus 33 éven át ilyen emberként volt jelen közöttünk.

„A bizonytalanság méretei mondatják velünk, hogy megmentésünkhöz csodára szorulunk. Igaz, de ez a csoda már megtörtént... Ez a csoda az, hogy Isten van, s eljött, el kellett jönnie közénk... Ő a világ 'burka' is, és vele, benne mindaz, ami él, jó és törekény, szeretetre hajlik és boldog akar lenni; öröklétet követel a szív. A teremtés. Örökéletet. Szent testvériséget.” (Vasadi Péter)

Áldott ünnepet kívánok!

Ivanics M. Andrea SSND
tartományfőnöknő

M. Andrea nővér

BUDAPEST

MEGÚJULT A PATRONA KOLLÉGIUMA ÉS ZENEISKOLÁJA

Bensőséges hangulatú ünnepség keretében áldotta meg december 9-én Erdő Péter bíboros budapesti iskolánk állami támogatásból kibővített és megszüpült középiskolai kollégiumát és zeneiskolai termeit. A támogató magyar állam képviselőjében Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes tisztelte meg az eseményt.

SSND

ITT megtekinthető!

ELKÉSZÜLT A KAROLINA 4. - ISTEN MŰVE

1847 nyarán Soeur Walburg továbbmeséli a novíciáknak az iskolanővérek történetét. Megtudjuk, mi történt a rendalapítóval, Gerhardinger Karolinával 1829 és 1832 között, és az elbeszélés jelenében is felpörögnek az események. Párhuzamosan láthatjuk a filmben Karolinát, aki rendalapításra készül, és csaknem két évtizeddel később Terézia anyát, aki a rendet meghonosítja a tengeren túl. Ugyanaz a bizalom és bátorság jellemzi a harmincas éveiben járó fiatal tanítónőt, mint az 50 éves rendfőnöknőt.

Részlet Czire Hanga végzős diákunknak az ünnepségen elhangzott beszédéből:

„2004. december 5-én alig egy éves voltam. Büszke székely felmenők gyermekeként Kolozsvárott ért a hír, amit akkor még nem értettem. Nem tudtam, hogy szüleim arcán miért a szégyen.

2010. május 26-án hat és fél éves voltam. Láttam, ahogy egy kicsit mindenki kihúzza magát, és a többségi nemzet irigykedve néz ránk.

2016 februárjában a családom büszkén vitte haza a honosító okiratot. Tizenhárom éves voltam.

És egy év múlva bekopogtunk a Patrona igazgatójának az ajtaján. Egy erdélyi unitárius lelkészi család gyermeke egy budapesti katolikus iskolában új otthonra talált. (...)

Nehéz szavakba önteni és egy kívülállónak elmagyarázni, mit ad nekünk a nővérek jelenléte. (...) Ők a második anyukáink és egyben az őrangyalaink. (...) Újra és újra lenyűgöznek az elhivatottságukkal és lelkesedésükkel, azzal, hogy farsangkor ugyanúgy beöltöznek, mint a többi tanár, hogy a kiránduláson még szoknyában is jobb a tempójuk, mint nekünk és hogy ők is felvesznek fürdőruhát az osztálykirándulásokon. Mindemelllett szigorukhoz és szilárd értékrendjükhöz kétség sem fér. Megtanítják nekünk, hogy aki biztos az értékeiben, az megengedheti magának a derűt és játékosságot.”

[A teljes beszéd honlapunkon olvasható!](#)

A HIVATÁS: „A SEBEK GYÓGYÍTÁSA ÉS A SZÍVEK ÁTMELEGÍTÉSE”

Emlékszem, nagyon megtetszett az, amit *Ferenc* pápa nem sokkal megválasztása után az Egyház hivatásáról mondott. Szerinte az Egyház feladata manapság: „*healing wounds and warming hearts*” -a sebek gyógyítása és a szívek átmelegítése.

Nagyon eltalált ez a meghívás, könnyen azonosulni tudok vele. Ha eszembe jut, mindig erőre kapok. Van kedvem e szerint élni. Aki ismer, tudja, hogy akkor vagyok elememben, ha többféle feladatkörben mozgok, ebben egyensúlyt keresek, és ha nem is mindig sikerül, valahogy mégis megélem ebben a sokféleségben, hogy ami tőlem telt, megtettem. Ha belegondolok, nem is tudok megnevezni egyetlen területet sem az életemben, szolgálatomban, ahol ne élhetném meg a Ferenc pápa által gyönyörűen megfogalmazott keresztény küldetésünket. A nővérközösség vezetése, a jelöltek fogadása, szeretetszolgálat, fiatalokkal való foglalkozás, a tanítás vagy a vendégfogadás remek helyzeteket biztosít ehhez számomra.

A sebek gyógyításának vágya a saját sebeimet is érinti. Persze a gyógyító maga Jézus, én csak odatárhatom a fájó emlékeket, csalódásokat, hibáimat és az engem ért vagy a másokban okozott sebeket. Érdekes élményem, hogy jó ideje nem került kezembe az a levelezés, amit szüleimmel folytattam kamaszkoromtól kezdve – jó tizenöt éven át írogattunk egymásnak, amíg a telefon át nem vette a főszerepet a kommunikációnkban. Mint a legtöbb kamasznak, nekem is volt bőven sérelmem a szüleimmel kapcsolatban, ami persze nagyrészt az én olvasatom szerint elég egyoldalú volt és ma már egész más a kapcsolatunk velük. Most, hogy elővettem ezeket a megsárgult leveleket egy beszélgetés kapcsán,

megdöbbentem, édesanyám milyen melegszívű sorokat írt gimnáziumi hosszú távolléteim idején. Pont ezekben az években még magam számára is rejtetten érlelődött a hivatásom. Végtelenül hálás vagyok érte, hogy dacosságom ellenére is gyógyítóan volt jelen. Mélyen vallásos nagyszüleim is ilyen melegszívűen éltek, ezt különösen idős korukban, elesettebb éveikben fedeztem fel. Nővértársaim közül is sok már elhunyt, de akár ma is élő nővérben fedezem fel, milyen gyógyítóan tudott, tud jelen lenni a hétköznapiakban. Vágyom rá, hogy ez a melegszívűség növekedjen bennem is, bármit is hoz a jövő személyesen vagy ebben a világban.

Adventben mindig erősebben él bennünk, hogy szeretnénk gyógyítóan jelen lenni, átmelengtetve szíveket: ismeretlenül egy adománnyal, vagy figyelmünkkel, a ránk bízottakat, szereteteinket, ismerőseinket pedig még személyesebben megszólítva, megajándékozva. Ez a hivatásunk. Isten engem így szólított meg, előbb szeretett. Azokon keresztül is, akikkel dacoltam, akik mellett felcseperedtem. Vágyott rá, hogy átmelegesse a szívemet. Meghívott és szerzetesi éveim alatt éppen azok által, akik között élek, azóta is szeretetével gyógyít, formál. Adja Isten, hogy tanuljuk el Tőle, így megtapasztalhassuk mind, mennyi szeretetet adhatunk és milyen sok melegszívű ember van az életünkben.

Az egyik szakkollégista napokban küldött adventi üzenete jól kifejezi, milyen is számomra a szerzetesi hivatás megélése: „*Az egyik percben nincs semmi, a másik percben meg többet kapsz, mint amit el tudsz fogadni.*” (Paulo Coelho).

Makai M. Csilla, jelöltmesternő

HÉTKÖZNAPOK LELKIGYAKORLATA

2012-ben leérettségizett az ötödik osztályom. Akkor lehetőségem nyílt egy szabad évet tölteni a franciaországi Angers-ban a Jó Pásztor nővéreknél. Előtte nyáron pedig egy harmincnapos lelkigyakorlaton vehettem részt Dobogókőn a Manrézában. Ez a testi-lelki felüdülés és főleg a lelkigyakorlat új utakat, lehetőséget nyitott meg számomra. Az az intenzív együttlét Istennel, amit ez a lelkigyakorlat jelentett, arra inspirált, hogy ne hagyjam abba ezt a kalandot, hogy keressem a mindennapokban Isten jelenlétét. S mintha Isten szándéka is ez lett volna. Dobogókőn az erdei séták során néha láttam egy mókust. Ez a mókus kicsit szimbólummá vált számomra. Mintha egy játék lett volna, Isten néha engedte látni magát. Mikor hazautaztam Miskolcra a lelkigyakorlat után, a villamossíneken,

a parkban újra láttam a mókusomat. Mintha azt jelezte volna Isten, hogy a lelkigyakorlatnak ugyan vége, de ő itt is, most is jelen van. Ezután a mindennapok lelkigyakorlata következett, majd utána pár évig a hétköznapi

lelkigyakorlata. Nagyon megszerettem ezt az imaformát, s úgy éreztem, hogy én szerzetesként terjeszthetem Isten keresésének ezt a formáját. Az utóbbi öt-hat évben minden adventi és nagybőjti időben meghirdettem ezt a lelkigyakorlatos formát, de most már én állítottam össze az anyagát. A francia jezsuiták és domonkosok honlapjáról is szoktam meríteni, de ismert lelki írók műveit is beépítem az elmélkedésekbe. Egy kis imacsoportunk alakult ki, vannak, akik évről évre visszatérnek. Az utóbbi időben a vírushelyzet miatt online formában végezzük a lelkigyakorlatot. Négy hétre való imanyaggal dolgozunk adventben, nagybőjtben pedig öt hétig tart a lelkigyakorlatunk. Öt napon át egy-egy szentírási rész, zsoltár vagy elmélkedés adja az ima kiindulópontját. Egy napon van képmeditáció, sokszor olyan kép alapján, ami a heti témához kapcsolódik, tehát visszakapcsolódik az előző napok témájához, s van egy nap, ami ismétlés vagy életem eseményeivel való imára ad lehetőséget. A hét során egy napon megosztjuk egymással az imatapasztalatainkat. Nagyon gazdagító mindannyiunk számára ez a közös keresés és megosztás.

Hogyan illeszkedik ez a jezsuita ihletésű hétköznapi lelkigyakorlata, az iskolánővéri küldetésbe, Terézia anya karizmájához? Rendalapítónk Jézusról nevezett Mária Terézia Gerhardinger is merített a kármelita

Az anders-i lelkigyakorlatos csoporttal

hagyományból, Szent Ágoston lelki örökségéből, s jezsuita lelkivezetője is volt. Felismerte, hogy Isten azt kívánja tőle, hogy Isten országának örömhírét hirdesse az embereknek, s ehhez minden rendelkezésre álló eszközt felhasználjon. Tudta, hogy Isten minket is arra hívott, hogy szentek legyünk, s másokat is a kiteljesedésre, a szentség útjára vezessünk, illetve testvérük legyünk ezen az úton.

Hoffmann M. Márta SSND

Bíznunk kell Istenben és egymásban, így mindent bátran vállalhatunk, hogy minél eredményesebben hirdessük Isten országát. A világnak szüksége van az Örömhírből származó reményre, és ránk is, mint Isten üdvösségének közvetítőire. Bizhatunk abban, hogy Isten akarata működik bennünk. Bárhol legyünk, bármilyen munkakörben vagy életkörülmények között, mindig vállalhatunk többet, lehetünk jobbak, tehetünk még többet Isten országának növekedéséért.”

Mary Margaret Johanning nővér, a Boldogasszony Iskolanővérek általános főnöknőjének 1985. május 9-i beszédéből

AJÁNDÉK EGYMÁSNAK, AJÁNDÉK A VILÁGNAK

A karácsony a születés mellett legalább annyira az ajándékozás ünnepe is. Az ünnep kapcsán tettük fel a kérdést többeknek - nővéreknek, és egy diákunknak -, hogy számukra a pillanatnyi örömszerzésen túl milyen mélyebb jelentősége van az ajándéknak, az adásnak. Olvassák válaszukat szeretettel!

A közfelfogás az, hogy a karácsony az ajándékozás ünnepe. Megható, hogy ilyenkor szinte minden emberben megmozdul egy kis szeretet és igyekszik kisebb-nagyobb ajándékkal örömet szerezni a másoknak. De miért pont karácsonykor? Nem véletlen ám ez: egy akaratlan utalás, egy visszaemlékezés arra a legnagyobb szeretetre, amellyel Isten ajándékozta meg ezt a földi világot az első karácsony alkalmával, a kisded Jézus személyében. Az ajándék általában örömet okoz annak aki kapja és annak aki adja, legalább is erre törekszünk. Isten azt akarja, hogy merjünk örülni és ezt mások felé sugározni.

Életem folyamán már sok karácsonyt éltem át. Először szerény kis családban, ahol, mint legkisebb gyermeknek, nekem készültek a meglepetések, amíg rá nem jöttem: nemcsak kapni öröm, hanem

adni is, talán még nagyobb öröm is.

Szerzetesi életem folyamán is volt igazi nagy-nagy karácsonyi készülődésben részem: mézeskalácssütés és -díszítés, szaloncukorfőzés, vágás, csomagolás... Mindezt nem csak a közösség tagjainak, hanem a szegényeknek, a hittanra járó gyermekeknek, énekeseknek. Sok munka volt, de látva a kis örömteli ragyogó szemecskéket mindent fáradságunk

elmúlt, mert nem csak adtunk, mi még nagyobb ajándékot kaptunk: a szeretet, a hálát.

E sok szép emlék után mit is mondhatnék, mint azt, hogy az egész életem egy ajándék, de egyben feladat is, amelyet azért kaptam, hogy másoknak önzetlenül odaajándékozzam, megosszam.

Rácz M. Gizella SSND

Nagyon szeretek meglepetést kapni, de amit még jobban szeretek: meglepetést készíteni. Az advent kiemelt idő erre, amikor rengeteg jó kezdeményezéshez lehet csatlakozni s örömet szerezni másoknak. Szerzetesi életem során számtalanszor megtapasztalhattam ennek örömét, külföldön és idehaza is.

A cipősdoboz akciók sora, tartósélelmiszer-gyűjtés, családlátogatások, közös étkezések, imák, csokiosztás, teafőzés, süteményezés számomra mind-mind ide tartoznak. Karácsonyra készülve koszorúkészítés, rorate misék, illetve a különféle betlehemes műsorok, házalós betlehemes és a „Szállást keres a Szent Család” ájtatosság mind jó lehetőség az ünnepre való felkészülésre. Persze minden év, minden helyszín egy kicsit más, de talán ettől igazán különleges is.

Szerzetesként, pedagógusként még nagyobb öröm számomra, ha mindezeket tanítványaimmal, a rám bízottakkal és az ő családjaikkal élhetem át. Van jónéhány csodaszép és megrendítő élményem egy-egy ilyen igazi ünneplésről: amikor tanítványommal idősoththonokba látogattunk el, s rövid betlehemes műsorral örvendeztettük meg az ott lakókat, vagy magányos idősökhöz mentünk el saját otthonukba; volt olyan is, hogy a kórház belgyógyászatára hívtak bennünket, olyan betegekhez, akik bizony karácsony ünnepét a kórházban töltötték. Nemegyszer csaltunk igazi örömkönnyekeket az idős emberek szemébe, akikben talán újra lejátszódott a gyermekkoruk vagy csak épp a magányukat enyhítettük valamelyest. Gambiában a misszió ovisaival muszlim közegeben ünnepeltük Jézus születését, Limában minden nap karácsony előtt Szállást keres a Szent Család imát mondtuk házaknál, idős embereket örvendeztettünk pástorjátékunkkal, Nagybecskerekén néhány lelkes gyermekkel betlehemeseltünk.

Számtalanszor készítettünk adománycsomagokat rászoruló családoknak, ami önmagában is öröm. De talán, ami még számomra a pluszt jelenti benne, amikor tapasztalhatom az emberek jóságát, jószívűségét,

„JÓ TAPASZTALNI NAP MINT NAP AZ EMBEREK JÓSÁGÁT”

nyitottságát és tenni akarását. Annyira hálás vagyok, amikor egy-egy felhívásra megnyílnak a körülöttem élők, és ki-ki beletéve a saját részét, valami nagyon szép születik általa – számomra mindez a tapasztalat valamit segít megérezni az igazi Szeretetből, az Istentől beszél. Nekem talán ez az igazi ajándék: amikor Őt ismerhetem fel, amikor tetteink Őt jelenítik meg, Őt közvetítik.

Az idei advent a vírushelyzet miatt kicsit másképp indult számomra. Az osztályom megfigyelés alá került, nem jöhetett iskolába. Először nagyon csalódott lettem, hiszen ez azt jelentette, hogy minden közösségi alkalomból kimaradnak, pedig annyira sokat készültünk rá. De végül is megbékéltem a helyzettel, s mindent másképp közelítettem – elengedés, újfajta készület, várakozás, jelenlét. Másképp találkoztunk az online térben. Rögtön az első napon négy online óra, számomra az első alkalommal, hiszen az elmúlt két évet külföldön, más szolgálatban töltöttem... A gyerekek nagy segítőkészségét tapasztalhattam. Örömet adott! csak rá kellett nyílnom...

A közös koszorúkészítésre nem jöhettek el, de küldtek többen képet az otthon elkészített koszorúkról! A közös szentmisén szombat este, amin megáldották a koszorúkat, bár fizikailag nem vehettek részt, de a szívemben odavittem őket. Sőt én magam gyűjthattam meg az osztálykoszorúkon az első gyertyát.

Sok koszorút másnap, advent első vasárnapján az atyával elvittük elsősorban elsőpéntekes idősökhöz. Valahol az ablakon adtuk be, legtöbb helyen az ajtóban váltottunk pár szót, többekben az örömtől, meglepettségtől kicsordultak a könnyek. Annyira

hálások voltak valamennyien. Az egészségügyben dolgozók aznap 12 órátak, mert elvileg oltó nap volt. Oda is bevittünk egy koszorút. Nagyon megörültek, hogy gondoltunk rájuk. Meg is gyűjtöttük az első gyertyát, az atya megáldotta, s imádkoztunk velük, értük – közösen.

És talán még egy, ami idén különleges a mindenféle adománygyűjtés, betlehemes, lelki program közt – a templomunk felszentelésének 250. évfordulója alkalmából elhatároztuk, hogy 250 ajándécsomagot készítünk el közösen, a közösségünkkel, s juttatunk el Délvidékre karácsonyra. De nem akárhogy! „Fordított

advent” címen hirdettük meg a gyűjtést – ez azt jelenti, hogy ki-ki naponta lemond valamiről, s beleteszi egy dobozba. Fordítva, mint ahogy egy adventi kalendárium működik. Ezzel ismeretlenül is valakinek meglepetést készítve. A csomagok szépen gyűlnek, s izgatottan várjuk, hogy álmunkat közösen megvalósítsuk. De már most olyan jó tapasztalni nap mint nap az emberek jóságát, készségét. Remélem, hogy sok-sok család karácsonyát tudjuk közösen széppé, áldottá tenni – meglepetést készítve mi magunk is átélve a megajándékozottságot.

Nyúl M. Fidelis SSND

A karácsonyi időszakban gondolataink az ajándékozás körül forognak. Ez teljesen természetes. Amióta az

eszünket tudjuk, a karácsony és az ajándék fogalma szétválaszthatatlanul összeforrt. Neked, kedves olvasó, mi jut eszedbe, ha azt hallod: „ajándék”? Nekem egy gondosan becsomagolt doboz, nagy, piros masnival a tetején. De vajon megragadja ez a kép az ajándék lényegét?

Kezdjük ezzel: mi a célunk az ajándékozással? Mosolyt csalni szereteteink arcára? Nagylelkűnek, jónak érezni magunkat? Vagy talán kifejezni azt, ami a lelkünkben van? Akármelyik is legyen, hamar rájövünk, hogy nem egy tárgy fogja az igazi értéket képviselni. Így tehát nem is egy tárgy képe kellene az első legyen, ami eszünkbe jut. De akkor mi? Esetleg egy mosoly, egy telefonhívás, egy közös teázás, egy teljes szívvel mondott köszönet, egy szoros ölelés.

Ez nem azt jelenti, hogy egy tárgy nem hordozhat jelentést, csupán arról van szó, hogy mi most azt keressük, hol is van a helyes út ebben a kesze-kusza karácsonyi forgatagban. Mert mind érezzük, hogy többről van szó az áruházakban kigyózó soroknál és a piros masniknál.

Először is el kell jutnunk a felismerésre: mi magunk is ajándék vagyunk. Nem kell félnünk, ennek az elfogadása nem egyenlő a beképzeltséggel vagy önimádat-tal. Úgy is mondhatnánk, talán ez barátságosabban is hangzik: ajándék számunkra az élet.

Ajándék vagyok magam és a világ számára is. Merjük elhinni, hogy igenis szépet hozhatunk mi magunk valaki életébe. Merjük elhinni, hogy több lesz a világ attól, hogy benne vagyunk. Úgy gondolom, emberi kötelességünk a legjobb énünkért dolgozni, és nem szabad, hogy megállítsanak azok a pillanatok, amikor szembesülünk tökéletlenségünkkel. A hibáink is lehetnek ajándékok: hogy képesek vagyunk felismerni őket, hogy képesek vagyunk kijavítani őket, hogy fejlődünk általuk.

Törekedjünk arra, hogy a legtöbbet kihozzuk abból az ajándékból, amit az életünkkel kaptunk. Sokszor halljuk ezt is: „minden nap ajándék”. Tényleg az. De hogyan becsülhetünk meg egy ilyen nemes ajándékot? Mind érezzük, hogy nincs annyi hála, ami elég lenne, nincs olyan tett, ami ezt visszafizetné. De ettől nem

szabad megriadnunk! Isten nem vár fizetséget, nem kér minket viszonzásra. Az, hogy megbecsüljük és kamatoztatjuk az ajándékot, amit Tőle kaptunk, valami egészen mást jelent.

Tanuljunk meg befogadni és adni! Mindenkinek van egy kényelmes, otthonos, pihe-puha buborékja, divatos szóval komfortzónája. Ez kinek nagyobb, kinek szűkösebb. Nincs ezzel semmi baj, de bármekkora is legyen a buborékunk, bármennyire tágasnak is érezzük, ez egy igen kicsi szelete a világnak. Nap mint nap rengeteg lehetőséget kapunk. Merjük ezeket megragadni! Merjük befogadni az újat, ugyanakkor legyünk elég bátrak szeretni a megszokottat is. Erről kevesebb szó esik, pedig legalább annyira fontos. Van egy pont, valahol a buborékunk határán, ahol képesek vagyunk kipróbálni és megismerni az újat, elfogadni a felkínált lehetőségeket, ugyanakkor látjuk a szépet az ismertben és tudjuk szeretni és értékelni azt, amit már sokszor „megkaptunk”.

Adni nem azt jelenti, hogy valamit elveszítünk. Sokszor az osztozásról szól, máskor pedig a cseréről. De mit is adhatunk? Elsősorban azt hiszem, szeretetet. De a lista hosszú: élményeket, gondolatokat, gondoskodást, érdeklődést, figyelmet, lelkesedést – sorolhatnám jövő karácsonyig. Arra gondolsz most, hogy ezek hétköznapi dolgok. Szerencsés esetben valóban azok.

Lássuk csak, miben egyeztünk meg eddig? Mi magunk is ajándék vagyunk. Az életünk a legnagyobb ajándék, amit kaptunk, ezért becsüljük és tegyük a lehető legszebbé: engedjük a lehetőségeknek, hogy megtaláljanak minket és merjük megragadni őket. Tanuljunk meg mi is adni: megosztani és cserélni, mert ami neked mindennapos, másnak rendkívüli lehet. Végül eljutunk oda, hogy az ajándék az egyik legszebb paradoxon a világon: annyira hétköznapi, mégis hatalmas csoda. Éppen ezért becsüljük, de ne tartsuk meg az év egyetlen napjára. Merjünk azok lenni, akik minden nap adnak és minden nap tudnak kapni is. Meglepő, de az ajándékozással mi is gazdagabbak leszünk, ha nem is a szó szoros értelmében. Ahelyett, hogy azon aggódunk, hogy ajándékot találjunk, inkább tanuljuk meg felismerni, hol van szükség ránk. Tanuljuk meg felfedezni a lehetőséget, meglátni a szükségét és eszközt találni a kielégítésére.

Na de mi is a helyzet a karácsonnyal? Úgy gondolom, ennek az időszaknak inkább a háláról kell szólnia. Köszönetről az egész évről: azért, hogy adhattunk és kaphattunk. Hogy mindig van kivel megosztani a szépet és a kevésbé szépet is, hogy mindig választhatjuk a szeretetet. Tekintsünk erre ajándékként, és adjunk érte hálát: minden nap, de karácsonykor különösen.

Czire Hanga Debóra (Patrona 12. A osztály)

„ZENE ÉS ÉRTÉKREND”

Beszélgetés Herpy Miklósné Légár Piroskával

A Patrona Hungariae Gimnázium, az ELTE Trefort Ágoston Gyakorló Gimnázium és a Pázmány Péter Katolikus Egyetem kórusainak karnagya, utóbbinak alapítója is. Mindhárom intézményben diákok nemzedékeiben hagyott nyomot magával ragadó személyisége, szigorú igényessége, és ahogy játékosan tanított meg nagyon is komoly dolgokat zenéről, életről. Karácsonyi számunkba értékekről, választásról küldött írást olvasóinknak, ennek kapcsán beszélgettünk.

Honnan indult az élete?

– Vidéki értelmiségi családba születtem, édesapám Kaposváron volt ügyvéd. Öcsémmel gyakran kísértük el, mikor munkaügyben járta a környéket, és szereztünk feledhetetlen élményeket Somogyországról. A Rákosi-rendszerben az én családom osztályidegennek számított. Az ilyen, akkori szóval X-es származású fiatalok leginkább csak a kevés megmaradt egyházi iskolában tanulhattak tovább. Így amikor 1951-ben eljött az ideje, hogy megkezdjem a középiskolát, a plébánosunk, Longauer atya ajánlására a szüleim felkísértek Pestre, átadtak a prefektámnak, az írásomban említett Flóra nővérnek. Osztályfőnököm Mária Bernáta nővér lett.

A zenei tehetséget, érdeklődést családjából hozza?

– Nem volt előttem muzsikás a családban, de a zenei iskolázottság az élet magától értetődő velejárója volt abban az időben. Édesanyám gyönyörűen zongorázott, én pedig öt éves koromtól jártam a kaposvári zeneiskolába, ahol a kiváló zongoraművész Váczai Gyula volt az igazgató. Még egészen kislány voltam, elemista, mikor a felnőttek e fejem fölött beszélgettek, hogy „Piroska nagyon muzikális, oda kell figyelni, mennyit gyakorol!” Meg is mondták, hány órát kell gyakorolnom naponta, ez idővel mindig nőtt. Évekig nem tudtam megfejtetni, mit jelent ez a szó, hogy muzikális. Szégyelltem megkérdezni. Néha nehezemre esett a gyakorlás, de egyre jobban lekötött, érdekesnek tartottam. Kísérleteztem is. Hallottam a tanáraimtól, hogy Mozart zseniális,

és elkezdtem ezen gondolkodni, hogy mitől zseniális Mozart. A könnyebb szonátáit gyakorolva megváltoztattam hangokat, és rádöbrentem, hogy egy hang változtatás is totálisan tönkreteszi az egész tételt. Na hát ettől tökéletes. Ez az abszolút tökéletes vonalvezetés festészetben, építészetben, muzsikában, ez teszi a zsenialitást.

Milyen lehetőségei voltak a zenetanulásra a patronás évek alatt?

– Az igazgatónk, Papp diri bácsi (dr. Papp László SchP) nagyon jól átlátta az egyházi iskolák helyzetét, két kitörési lehetőséget látott, ahol mi is megmutathattuk magunkat: a sportot és az énekkart. Az énektanárunk, Keszler M. Stefánia Bárdos Lajos és Harmat Artúr tanítványa volt

a Zeneakadémián. Őrá építette a kórust. Mivel eddigre már eldőlt, hogy én zenei pályára való vagyok, édesanyám megbeszélte Stefánia nővérrrel, hogy kijárhassak a postás zeneiskolába *Dániel Ilonához*. Minden héten kétszer, a többi lány irigységére, foghattam a kottáimat és elvonulhattam zongoraórára. És mai szemmel meglepő nekem, hogy dacára annak, hogy nem voltam mintagyerek, az egyenes útról nem tértem le, nem álltam meg nézelődni sehol. Akkor láttam igazán, milyen mértékben különbözik Budapest Kaposvártól, a szülővárosomtól. Az iskolában minden évben zenei versenyt rendeztek, ahol elsőben még csak figyeltem, később én is indultam. A zsűrielnök *Kodály* munkatársa, *Mathia Károly*, a zsűritagok zeneakadémiai növendékek voltak. Az egyikük, *Zsoldos Péter* hívott félre, és biztatott, hogy jelentkezsem a középiskolai énektanár képzésre, ahol ő is végzett. Megköszöntem a tanácsot, de igen kétkedve fogadtam, hogy erre alkalmas lennék, nem volt önbizalmam, és éreztem, hogy vannak hiányosságaim. De *Mathia Károly* is lelkesítette édesanyámat, hogy ez kell, hogy legyen az én utam. És édesanyám Kaposvárról valahogyan elintézte, hogy Budapest egyik legjobb zenepedagógusához, *Sándor Renée*-hez, *Sándor Frigyes* zeneakadémiai tanár hűgához járhasak zongoraórára.

Bizonyára nem csak szakmai ismeretségek születtek ezek alatt az évek alatt...

– Nagyon kedves osztálytársam volt *Herpy Mária*. Második osztályban, mikor úgynevezett kimenő vasárnap volt, nekem nem volt kit látogatnom, ezért meghívott magukhoz. A *Herpy* családban a legidősebb fiú papnak készült, és az öccse, *Miklós* elsőéves műegyetemi hallgató volt, és pont úgy kezelt, mint általában az egyetemi hallgatók a középiskolás libákat. És engem ez bosszantott, mert Kaposváron megszoktam, hogy a családom miatt is felnéznek rám, számon tartanak. Közben készültem a Zeneakadémiára, és első éven úgy alakult, hogy az albérletemből a tulajdonos betegsége miatt el kellett költöznöm. A *Herpy* család fogadott be. Itt megismertem a társaságukat, *Miklós* kollégáit is, és arra jutottam, hogy minden fiú nagyon csinos, sportos, művelt, de egyik sem olyan művelt, mint ez a *Herpy Miklós*. Időnként elhívott színházba, moziba, nagyon távolságtartó volt, de nagyon sokat tanultam

tőle, és úgy láttam, az ő tudása az, ami összemérhető édesapám tudásával. Ez volt az, ami alapján közelebb kerültem hozzá. És aztán egyszer csak szerencsére ő is színt vallott.

Hogy teltek a diákévek zeneakadémistaként?

– Első évben *Hegyi Erzsébet* volt a szolfézstanárom. Félttem tőle, mint a tűztől, mert sose tudtam a feladatot. A szakiskolások mellett, akik úgy olvasták a kottát, mint a könyvet, néha csak pislogni tudtam. Nagyon nehéz évek voltak. De ő mindig megkegyelmezett, átengedett. Ezután kerültem *Szőnyi Erzsébet*-hez, ahol már könnyebb volt, mert azért időközben én is fejlődtem. Az összhangzattant *Mozart* műveiből tanultam meg. A romantikus összhangzattant pedig *Bárdos* tanár úr tanította roppant emlékezetesen. Ötödévesen láttam, hogy az évfolyamtársaim lassan mind valamelyik kórus vonzáskörébe kerülnek, ahol gyakorlóévüket töltik, és ahol pályájuk elindulhat. Így kerestem meg *Papp* diri bácsit, kértem, engedje meg, hogy *Stefánia* nővér mellett gyakoroljak. „*Piroska, magát az őrangyal küldte*” – felelte –, „*Stefánia* nővér súlyos beteg, jön *Kodály* születésnapja, jöjjön azonnal, és heti két órában készítse fel a kórust az ünnepi hangversenyre.” Vállaltam. Ezzel tulajdonképpen a diplomakoncertem el is hangzott, hiszen énekkaros hallgatónak annál nagyobb kihívás, mint hogy *Kodály* előtt dirigáljon, nem lehet. Így indultam, és természetessé vált, hogy ott fogom folytatni a tanári pályámat a Patronában. Ez lett az életemnek a megalapozója és fő irányadója sok-sok mindenben.

Ez miben nyilvánult meg?

– A Patronának az volt az erőssége, hogy az iskolai koncertekre *Papp* diri bácsi mindig egy erős, nagy, a nemzet által elismert személyt hívott meg. *Kodály* mellé az említett ünnepi koncertre például *Sík Sándort*, aki akkor piarista tartományfőnök volt, és áradt belőle a közvetlenség, melegszívűség. De jöttek a zenei élet jelentős szereplői is: *Szerványszký Endre*, *Járdányi Pál*, *Bárdos Lajos*, *Szőnyi Erzsébet* és sokan mások. Eljött *Ottó Ferenc*, akit diri bácsi így mutatott be: „Zeneszerző, és most jött ki a börtönből” – a *Gérecz Attila* írta *Pálos Himnusz* megzenésítéséért, ellenzéki

szervezkedés címén ítélték 1966-ban egy év börtönre. Ott álltam, mint a sóbálvány, hogy most miről beszélgessek vele? Tőle egy óriási ajándékot kaptam, azon túl, hogy írt nekünk előadási darabokat. Két olyan, Olaszországban vásárolt madrigál- és motettakötettel ajándékozott meg, amire én voltaképpen egész életemben építhettem.

És elkezdtek érkezni a sikerek...

– Szintén jeles vendégünk volt *Farkas Ferenc*, aki elsőként vetette fel, hogy lehetetlen, hogy ez a kórus itt zárt falak között működjék, és ne tudja meg a zenei világ, itt milyen kórusélet folyik. Több lépést tett annak érdekében, hogy ez alól a zárlat alól kiszabaduljunk, de csak a hetvenes évek végére sikerült áttörni a falat, amikor meghívót kaptunk az Éneklő Ifjúság kórusversenyre, ahol mi berobbantunk. Megjelentünk 80-90 fővel, ez önmagában nagy feltűnést keltett. Őrült bajban voltak a zsűritagok, mivel mi osztályidegenek voltunk, és hogy néz ki az, hogy „ezek” így tudnak, míg mások nem annyira? És sorra érkeztek a meghívók, és egyszer már ki kellett mondani, hogy nagyon tudnak énekelni ezek a patronások. Ráadásul egy nagyon kedves, élő, együvé tartozó csapat volt, és ebben is kitűnt a többiek közül.

Mi volt a titok?

– Itt egy kis kitérőt kell tennem: nekem egészen sokáig az volt a meggyőződés, hogy az én fülem rossz. Más kórusokat hallgatva az volt az érzésem, hogy a kórus intonációja nem egészen tiszta. Azt gondoltam, ez csakis az én fülem hibája lehet. Ma már nevetek ezen, de akkor így hittem. A lányok tanítása során kölcsönösen nagyon szép élményeink voltak. Nagyon szívesen és hamar megtanultak szolmizálni. Elmagyaráztam nekik, hogy ez egy mértékegység, amire támaszkodni lehet, és hamar meg is tanulták, a kottába is beírták, és én ezt hagytam. Abban is más voltam, hogy ugyan tiltva volt, hogy együtt énekeljünk a növendékekkel, én ezt megtettem. Az én hangomat követték, az én mértékegységemet használták – és hangnemben maradtak, nem csúsztak le. És ez nagyon feltűnő lett.

Melyik sikert emelné ki a sok közül?

– Verseny versenyt követett, és egyszer csak meghívót kaptunk a Bartók Béla Nemzetközi Kórusversenyre

Debrecenbe 1980-ban. Ide a világ legtávolabbi sarkából is érkeztek kórusok, a műsoron szigorúan csak 20. századi zeneszerzők darabjai szerepelhettek. Minket tudtomon kívül a KÓTA, a Kórusok Országos Tanácsa indított. Engem ez az osztályidegenség egy kicsit mindig elszigetelt a legújabb hírektől, kétségbeesve mentem be a KÓTA-ba, mert a kötelező Bartók- és a választott Szőnyi Erzsébet-darab mellett más kortárs zeneszerzőtől nem volt művünk. Ott nyomták a kezembe *Petr Eben* cseh zeneszerző *De Angelis* című, kutya nehéz, de tüneményes darabját, ez lett a szabadon választott énekszámunk. A verseny alatt a Svetitsben voltunk elszállásolva, a boldog emlékü *Gregória* nővér, kalauzolt minket a városban. A fellépések az Aranybika szállóban voltak. Komoly versenytársnak ígérkezett a *Kövics Zoltán* vezette debreceni zeneművészeti szakközépiskola kórusa, és csak a helyszínre érkezve tudtam meg, hogy a norvég rádió leánykara és egy kelet-németországi rádió kórusa is indul. Mondanom sem kell, hogy ezek profi kórusok voltak, szakképzési rendszerben tanították a zeneelméletet, szolfézszt, összhangzattant, napi próbáik voltak. Én a felkészüléshez tanév végeztével májusban Balatonakarattyán szerveztem kórustábort, ahol a délelőtti és délutáni próbák között még balatoni fürdőzésre is jutott idő, az étkezésünkről a minket kísérő *Johanna* nővér gondoskodott, a mai napig hálás vagyok neki. Ilyen előkészülettel, ebben az erős mezőnyben lettünk második helyezettek. Felejthetetlen volt, amikor befejeztük a produkciónkat: valami olyan mennydörgő taps keletkezett, hogy szinte nem is voltam magamnál, alig fogtam fel a dolgokat. Az erkélyről lejött *ifjabb Bartók Béla* és *Farkas Ferenc*, szorongatták a kezem. Arra azért emlékszem, hogy Bartók azt mondta nekem: „A mai naptól kezdve tőlem kérhet bármit!” Létre is hozott egy alapítványt, de ezt már sajnos nem a Patrona élvezte...

Hol folytatta ezután a pályáját?

– A Gondviselés elrepítette a Patronából, némi politikai bonyodalom után az ELTE Trefort Ágoston Gyakorló Gimnáziumában lettem vezetőtanár. Ez nagynevű intézmény volt, Bartók Béla is ide járt iskolába annak idején. Itt az egyházi háttérrel ellentétben nyitott szívvel fogadtak, a kinevezésemet végül a tudásom és a diákok

értékelése döntötte el. Itt vezetőtanárként kevés óráim volt, de azokra sokkal többet kellett készülnöm, hiszen a gyakorló egyetemisták szeretik rajtakapni a tanárukat, hogy valamit nem tud, és ezt nem akartam megkockáztatni.

Innen került aztán a Pázmány Péter Katolikus Egyetemre.

– Igen, még az induláskor, mikor a bölcsészkar a Ménesi úton működött. Itt az egyetemen úgy éreztem, a helyemen vagyok, szerettek, megbecsültek, és támogatták az elképzeléseimet. Az első évben csak a kórust vezettem. Az egykori trefortos tanítványok nagyon lelkesen jöttek és besegítettek, ez egy kezdeti lökést adott a kóruséletnek, elterjedt, hogy jó dolog ide járni. A második évben megkeresett a bölcsészkar dékánja, *Maróth Miklós* professzor úr, hogy vállaljak órát a kommunikáció tanszéken. Rám bízta, találjam ki, hogy mit szeretnék tanítani. Gondolkodtam, mit taníthat egy zeneakadémista a bölcsészeknek a zene-történeten kívül. Ebből lett a „*Zene és értékrend*”, majd később az „*Édes anyanyelvünk*” szeminárium. Egy kisebb teremben kezdtem, ahol egy idő után az ablakból is lógtak a diákok, híre ment, nagyon látogatott lett, más szakokról is jöttek hallgatók.

A Patrona egyik évkönyvében, a kórus éves munkáját kommentáló megjegyzése olvasható: „A siker a legnagyobb nevelő erő!” Ezt máig fenntartja?

– Igen! Mert a munka visszahat. Ha egy diák eredményesen megoldja a házi feladatát egyedül, akkor arra büszke. Ettől boldog. És az én emberi boldogságom is abból adódik, hogy arra az állásra, amit a tudásommal elnyertem, büszke vagyok. És ha van ambícióm, akkor terveim is vannak a munkámmal kapcsolatban. Ezért küldtem el az itt olvasható gondolataimat is, hogy tudatosítsam az emberekben, a szorgalmas munka az élet minden területén elkerülhetetlen, – utcai nyelven szólva – nem linkelhetik el az életüket. Én is mindig szabadon választhattam, helytálló-e a feladataimban. Megfelelek-e a magam állította mércének. Minket ennek tudatában neveltek, és azt érzem, a ma emberének ez hiányzik.

Katona Zsófia

A VÁLASZTÁS SZABADSÁGA

*Hoszták M. Bernáta
és Ormos M. Flóra nővérek emlékére*

Vajon hány éves korunkban érzünk rá, hogy milyen komoly lehetőséget kapunk a „szabad akarat” isteni ajándékával? Vajon felmérjük-e, hogy ez egy életre szóló program?

Bár a „Jó” – a legmegfelelőbb válasz kiválasztása, és a „Rossz” felismerését hitünk tanításai jól körülhatárolják. Megnevezik.

Gondoljunk például az irgalmasság lelki cselekedeteire, a hét főbűnre, a négy égbekiáltó bűnre, és sorolhatnám. És a legszebb, a nyolc boldogság tisztaságára.

De az emberi példák is elkísérhetnek bennünket.

1951-től tanulója voltam a „Patronának”. Osztályfőnököm a boldog emlékü M. Bernáta nővér volt. Prefektám M. Flóra nővér.

Talán második osztályos voltam, amikor felfigyeltem rá, hogy Bernáta nővér minden szünetben bemegy az osztályunkba, és minden széket, asztalt megigazít, helyretesz, ellenőrzi a rendet! Elszégyelltem magam. Hogy énutánam az idős osztályfőnököm „szolgáló módon” tesz-vesz!

Elgondolkodtam. Eszembe jutottak szüleim intelmei is: „Miért nem veszed észre, hogy segítened kell? Miért nem veszed észre, hogy gondosabb légy? Mindenben!”

Mikor tanár lettem, minden szünetben követtem M. Bernáta nővért. Rájöttem, hogy a szó nélküli szolgálat, cselekedet a leghatékonyabb eszköz a szűkebb közösségünkben.

No, és az anyaság... cselekedetei?

Az ókori filozófus, Arisztotelész (Kr. e. körülbelül 600 évvel) is foglalkozott tetteink milyenségével, minőségével. Tetteink lehetnek erkölcsösek vagy erkölcselenek. Az akaratunk tehát szabad, írja.

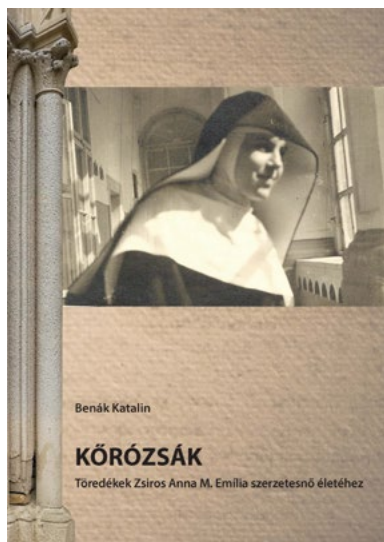
Nehéz választani? Bizony, akaratunkat kell edzenünk!

Küldi: Légár Piroksa

KŐRÓZSÁK

Egy szerzetesnő élete a viharos huszadik században

Hosszú évek alapos és elhivatott kutató- és gyűjtőmunkájának eredményeként jelent meg idén ősszel *Benák Katalin* helytörténész *Kőrózsák* című kötete, amely *Zsíros Anna Mária Emília* Boldogasszony Iskolanővér életét követi születésétől, nemcsak élet- de részletes kor- és társadalomrajzot nyújtva arról a korszakról, amelynek fordulatai a magyar szerzeteseket sem kímélték. Az itt idézett részlet arról a korszakról tanúskodik, amikor az 1950 utáni szétszórásban sok Emília nővérhez hasonló szerzetesnőnek kellett megtalálnia a módját, hogy egy vallástalan társadalomban boldogulva, elrejtett kincsként hordozza és adja tovább az evangélium örömhírét.

A könyv elérhető a Magyar Elektronikus Könyvtárban!

mek.oszk.hu

A szétszórás után

„1949-ben a tankerületek helyett megyei irányítást hoztak létre. (...) 1950-ben megalakultak a (megyei, járási, városi, községi) tanácsok. Emília nővérnek sikerült kijárnia, hogy Makón maradhasson. Kántorhelyettesi teendőket végezhetett a belvárosi római katolikus plébánián (...). Ez az átállás azonban nem volt egyszerű. A ruhát levette, de lelkében a hivatása megmaradt.

Szerzetesként beléje ivódott, hogy minden munka egyenértékű, mindent el kell végezni. Mégis egyik szeme azt kereste mindig, miként kapcsolódhat be ismét a gyermeki, emberi elme és lélek pallérozásába. Magára azonban nem gondolt eléggé. Nem akart arra gondolni, hogy az átélt történetek mennyire vették igénybe az ő lelkét és testét, pedig őt is megtörte a történelem...

Nagy öröme ajánlatot kapott a Szegedi utcai Állami Általános Iskolától, – lányiskola –, ahol helyettes tanerőként várták ideiglenesen (...). Reá nem jellemző bizonytalansággal kért tanácsot Csepregi prelátestól, hogy mitévő legyen. A prelátus feljegyzéséből tudjuk, hogy azt tanácsolta, ha ott használhat a nevelés terén, mint elhivatott nevelő-oktató, erre a felkínált időre menjen el, és látni fogja, megtud-e felelni lelkiismerete megnyugtatóásával. Ha igen, maradjon továbbra is.

Pár nap múlva azonban váratlanul haza kellett utaznia a szüleihez Debrecenbe, mert az édesanyja megbetegedett. Mikor túljutott édesanyja a betegségen, visszajött Makóra a karácsony ünnepi teendői miatt, ahol újabb hír fogadta az iskolától, megerősítve, hogy számítanak rá. Mivel tanítónői képesítése volt, így a földéaki

állami iskolába küldték, ahol rajz-szakosként osztották be. Ezt a hírt is örömmel fogadta, mert így nem kellett politikai kérdéseket beszélnie a tanításba, mint más tantárgy esetében. Csepregi plébános is biztatón vélekedett az ottani tantestületről. Már-már úgy látszott, hogy minden rendben lesz, amikor a káplánokkal megosztva a fejleményeket, a beszélgetésből Emília nővér azt szűrte le, mintha a kántorságból ki akarnák tenni. Mások véleményét kikérve, az akkori felszínes kapcsolatok világában összezavarodott, s úgy érezte, talán jobb lenne, ha mégis kántor maradna. Az új helyzetben magára volt utalva. (...)”

A jó Isten, aki ebben az esztendőben oly hathatósan segített minket, a következő évben is legyen segítségünk és erősségünk, amit bizalommal remélünk és kérünk!

(Boldog Jézusról nevezett M. Terézia Gerhardinger)

ÁLDOTT KARÁCSONYT ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!

Foto: Erős M. Renáta SSND

Impresszum: Bizalom és bátorság – A Boldogasszony Iskolanővérek lapja • www.iskolanoverek.hu • Kiadja: Boldogasszony Iskolanővérek • A szerkesztőség címe: 1092 Budapest, Knézich utca 5 – 7. • Telefon: +36 1 215-9017 • E-mail: info@iskolanoverek.hu • Felelős kiadó: Ivanics M. Andrea SSND • Alapító főszerkesztő: Lobmayer Ágnes M. Judit SSND • Főszerkesztő: Katona Zsófia • Arculat, layout: Katona Zsófia • Címlap, fotók, grafikák: unsplash.com, rawpixel.com, Nagy Éva M. Vera SSND

VAJON SZERZETESI ÉLETRE HÍV TÉGED AZ ÚR?

- Ha vágysz rá, hogy Isten legyen életed középpontja és forrása...
- Ha személyes növekedésedet közösségben, közösséggel képzeled el...
- Ha lelkesedéssel tölt el a gondolat, hogy a nevelés által megváltoztatható, jobbra tehető a világ...

És mindenekelőtt:

•Ha felébredt benned a vágy, hogy megismerkedj a Boldogasszony Iskolanővérek közösségével, szeretettel várunk: kérdezz tőlünk, találkozz velünk!

Kapcsolat: Klarissza nővér
(klarissza@iskolanoverek.hu)

Boldogasszony
Iskolanővérek